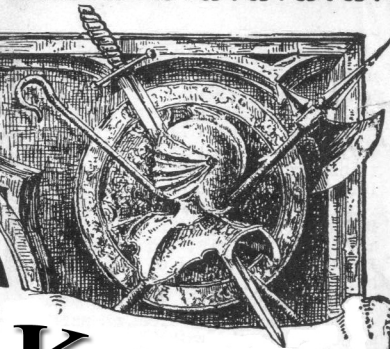
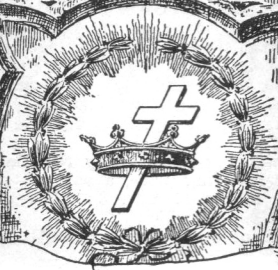
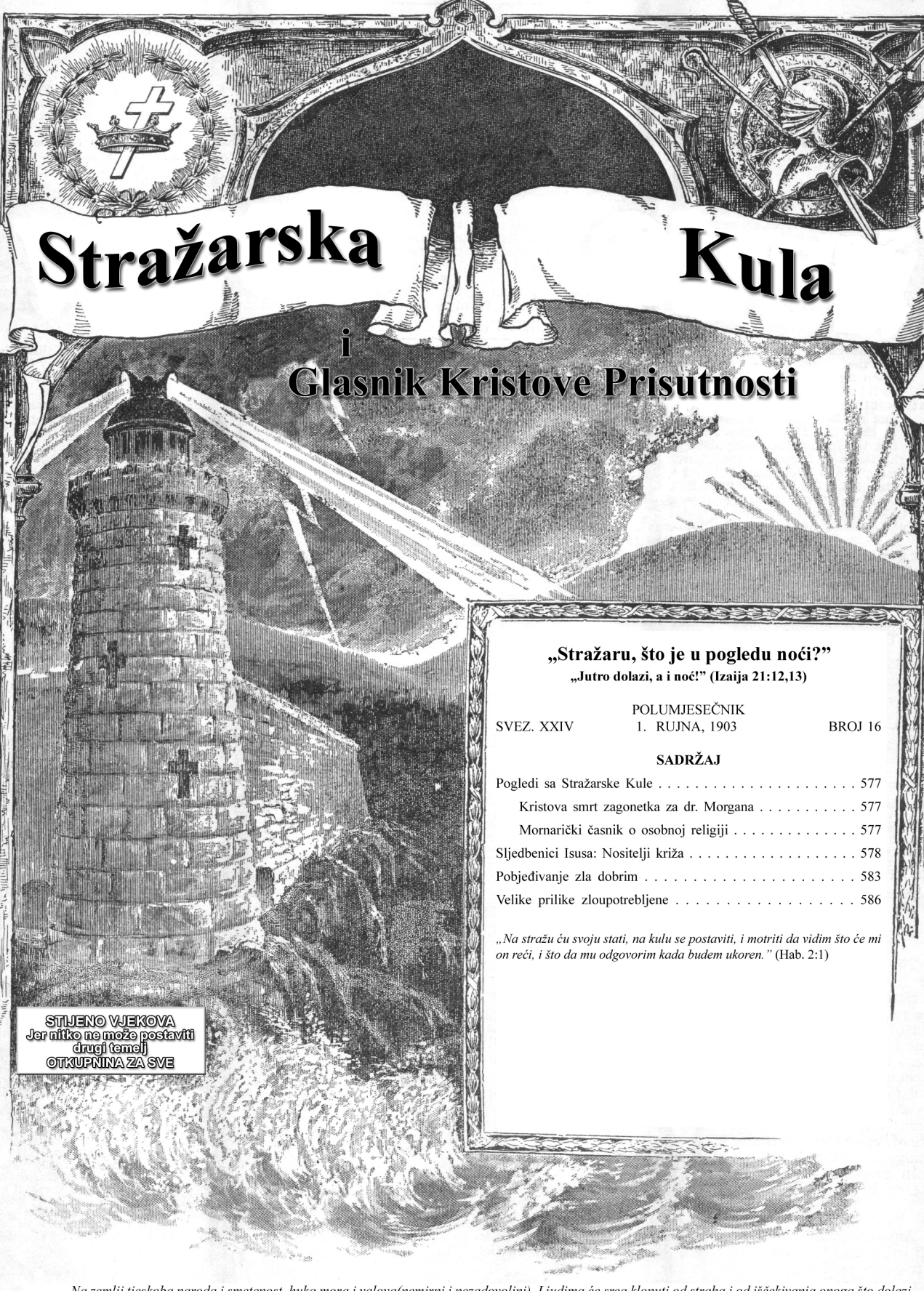
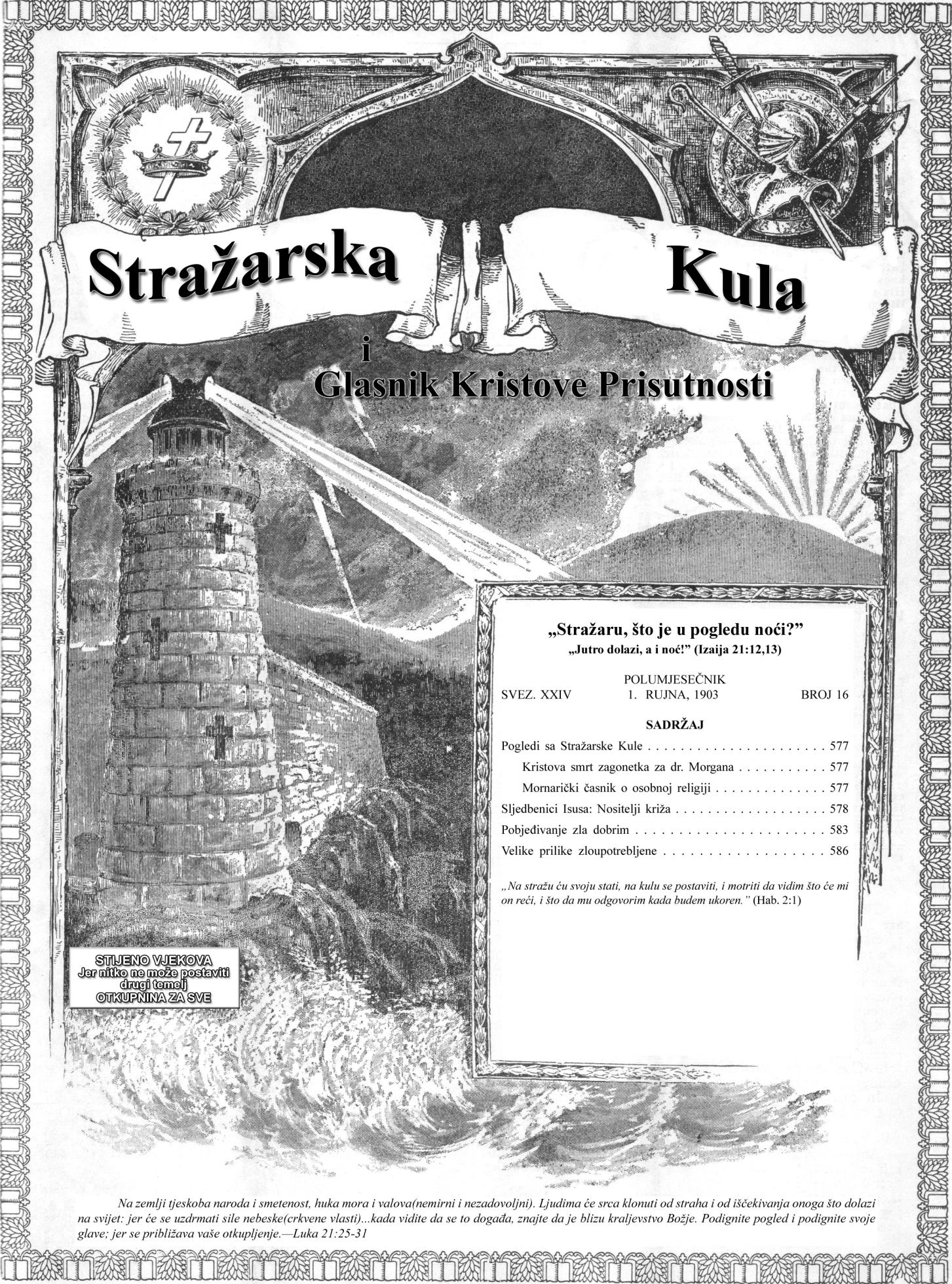

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

1. RUJNA, 1903

BROJ 16

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	577
Kristova smrt zagonetka za dr. Morgana	577
Mornarički časnik o osobnoj religiji	577
Sljedbenici Isusa: Nositelji križa	578
Pobjeđivanje zla dobrim	583
Velike prilike zloupotrebjene	586

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

SMRT KRISTA – ZAGONETKA ZA DR.

MORGANA

Velečasni G. Campbell Morgan propovijedao je jučer o Kristovom životu pred velikim mnoštvom u Prezbitarijanskoj crkvi na Petoj aveniji. „U svjetlu otkrivenja Kristova života, suočavam se s velikim moralnim misterijem,” rekao je dr. Morgan. „Postoji neko beskonačno značenje u Isusovoj smrti i to je kamen spoticanja za moju vjeru. Pred Kristovim križem moram biti ili nevjernik ili vjernik. U prisutnosti Kristove smrti prisiljen sam ili zaniijekati postojanje moralnog Upravitelja i priznati njegovu smrt kao najstrašniju pogrešku, ili pak priznati prisutnost najdivnije ljubavi koju je čovjek ikada upoznao. Unatoč divnim učenjima ovog čovjeka, Bog mu je dopustio da umre u dobi od trideset i tri godine. Ljudski govoreći, njegov je rad bio nedovršen – zapravo, tek započet. Nije napisao nijednu knjigu, nije osnovao nijednu školu, već je, upravo kad je započeo svoju karijeru, bio podlo ubijen. Želim objašnjenje za to. Moj um to zahtijeva.”— *Exchange*.

Zapanjujuće je da bilo koji čovjek smatra sebe sposobnim propovijedati Evanđelje, a da ne zna zašto je Krist umro. Još više zapanjuje da skupina kršćana imenuje, angažira i plaća kao svog učitelja čovjeka koji nam daje svaki razlog da vjerujemo kako mu treba netko tko će ga poučiti prvim načelima Kristova nauka. Možemo samo zaključiti da su ljudi koji prepoznaju i zapošljavaju takvog učitelja jednako neupućeni u kršćanske osnove.

Koja je korist od toga što se svake godine grade tisuće crkvenih zgrada i što se milijunska sredstva troše na teološke seminare te na plaće propovjednika, orguljaša i pjevača, ako je ovo krajnji rezultat – neznanje o osnovama?

Treba li takve ljude, koji ne znaju zašto je Krist umro, smatrati kršćanima? Svakako ne. Nisu dobra odjeća, niti svetkovanje nedjelje, pa čak ni dobri moralni principi ono što muškarce i žene čini kršćanima, već vjera – vjera u samu stvar o kojoj ti ljudi priznaju da ne znaju ništa. Budist, musliman ili konfucijanac može imati, i neki od njih uistinu imaju, sve što kršćanin ima osim ove jedne najvažnije, za kršćanstvo presudne stvari – vjere da je Krist umro kao žrtva za čovjekove grijeha, kao njegova otkupnina, kako bi Bog mogao biti pravedan i ipak opravdati grešnike koji vjeruju u ovu žrtvu, vjerom prihvaćaju oprost grijeha te na toj osnovi postaju Kristovi sljedbenici.

Kako je jasno cijelo to pitanje s gledišta otkupnine, njezine nužnosti i rezultata! Kako jasno možemo vidjeti da sve zamislive propovijedi i knjige ne bi bile od koristi dok prije svega Novi savez nije bio

zapečaćen dragocjenom krvlju. Poslušajte riječi našeg Gospodina: „Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i dade svoj život kao otkupninu za mnoge.” (Matej 20:28). Nije došao propovijedati i pisati knjige. Drugi su, pod božanskom snagom i nadahnućem, mogli činiti i činili su te stvari, ali jedino je On imao neokrnjen život „da ga dade za život svijeta.” Kao što je ponovno rekao: „O bezumni i spora srca za vjerovanje u sve što su proroci govorili! Nije li trebalo da Krist to pretrpi i uđe u svoju slavu?” (Luka 24:25, 26). On je doista pretrpio smrt – „pravednik za nepravedne” – i tako izvršio pomirenje za naše grijeha, plativši smrtnu kaznu umjesto nas. Ušao je u svoju slavu i potpuno je spreman dati oživljujući blagoslov koji je toliko potreban cijelom stvorenju koje uzdiše.

Zašto onda nije odmah – čim je bio proslavljen – započeo kraljevski posao spašavanja Adama i njegove djece iz stiska grijeha i njegove kazne, smrti? Zato što je u božanskom planu bilo određeno da se prvo izabere Crkva - Zaručnica, kao Njegovi suputnici u patnjama i budućim slavama. Uskoro će biti dovršeno testiranje onih koji su pozvani u ovo sunasljedstvo i tada će naša molitva, „Neka dođe kraljevstvo tvoje,” biti uslišena, a blagoslov svijeta od strane Dobrog Liječnika i Njegove Zaručnice će započeti. Veliki napredak tog blagoslovljenog milenijskog dana neće biti samo fizički, već i mentalni te moralni – ne djelomičan i privremen, već će onima koji ga žele poslušati biti potpun i vječan.

MORNARIČKI ČASNIK O OSOBNOJ RELIGIJI

Kapetan Mahan iz američke mornarice očito zna nešto više od samog pomorskog ratovanja. Održao je govor vrijedan razmatranja znatno šire publike od one koja ga je slušala. Rekao je:

„Po mom mišljenju, Crkva današnjice, laici i kler, napravili su kardinalnu pogrešku zamijenivši redosljed dviju velikih zapovijedi Zakona; dvaju temeljnih načela njezina ratovanja, koje je uspostavio sam Krist. Praktično, kako ja to vidim, laici drže, a kler uči, da je prva i najveća zapovijed ‘Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.’ Uz to se, naravno, priznaje: ‘Ljubi Gospodina Boga svoga.’ Naravno, bila bi prevelika apsurdnost otvoreno nazvati to drugom zapovijedi. Jednostavno se tiho potiskuje na drugo mjesto.

„Možda ćete osporiti ovaj zaključak kao činjenicu ili me podsjetiti na riječi svetog Ivana: ‘Tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, ne može ljubiti Boga kojega ne vidi.’ Međutim, nakon razmišljanja očito je da sveti Ivan ni na koji način ne mijenja redosljed našeg Gospodina. On jednostavno upućuje na dokaze. Ovaj čovjek kaže da voli Boga. Vrlo dobro, gdje je dokaz za to? Ljubi li svog brata? Ako ne, sigurno ne ljubi ni

Boga, jer je ljubav prema braći siguran, neizbježan plod ljubavi prema Bogu. Zapravo, cijeli misionarski duh, i mnogo toga što nije usko misionarsko, uključuje ljubav prema braći koju nismo vidjeli, ništa više nego što smo vidjeli Boga. Ljubav prema Bogu jedini je siguran motiv i izvor ljubavi prema čovjeku.”

Nije li istina, pita kapetan Mahan, da je Crkva u posljednjih trideset godina poučavala kako je „osobna pobožnost čovjeka od male važnosti u usporedbi s njegovim vanjskim dobrotvornim aktivnostima”? Nije li Crkva počela zastupati ideju da „vanjske aktivnosti, vanjska dobročinstva, nisu samo plod kršćanskog života, već sam kršćanski život”? Nastavio je:

„Nije li sud svijeta izražen, i nije li to istinit sud, u riječima ravnodušnog prezira prema čovjeku koji pokušava spasiti svoju vlastitu dušu – svoju jadnu dušu, kako sam ponekad čitao? A što je čovjekova duša? To je jedina stvar neizrecivo draga Bogu, za koju je, da je bila samo jedna, bio spreman dati svog Sina, i nju je povjerio čovjeku kao njegovu vlastitu, posebnu zadaću. Ne kažem da je to njegova jedina zadaća, ali jest ona koja mu je jasno i isključivo povjerena da je maksimalno iskoristi. To je talent koji treba umnožiti marljivom brigom; ne da bi se sam njime radovao, već da bi ga predao Bogu kroz Isusa Krista... Zato što se briga za vlastitu dušu, kroz unutarnji napor i disciplinu, činila sebičnom, ljudi su otišli u krajnost pa u vanjskom djelovanju, u organiziranom dobročinstvu, u filantropskom naporu, u ljubavi prema bližnjemu – a posebno prema tijelu bližnjega, jer je duša bližnjega prirodno bila jednako važna kao i vlastita – ne pronalaze samo plod kršćanskog života, već sam kršćanski život. Da je kraljevstvo Božje u vama, individualna stvar prvenstveno i u biti, a tek posljedično i slučajno vanjska, baš kao što je sva aktivnost samo manifestacija života, a ne sam život – sve je to bilo zaboravljeno. Smatram da je to trenutno stanje Crkve, mislim kao organizacije; jer ne sumnjam u mnoštvo onih koji iskreno izgrađuju vlastite duše za slavu Božju – usavršavajući svetost, kako kaže sveti Pavao, u strahu Gospodnjem.”

Postoji samo jedan lijek, izjavljuje kapetan, a to je obnova „osobne religije” – „izravnog odnosa pojedinačne duše s Bogom – na onom primarnom mjestu u kršćanskoj shemi koje je trenutno izgubila.” U zaključku je rekao:

„U ovoj se generaciji mnogo koristi jedna svjetovna fraza, čija se raširenost čini toliko indikativnom za duh vremena da pokazuje točno gdje mudri kršćanski ratnik, lukav kao sveti Pavao da iskoristi priliku i pridobije ljude za Isusa Krista, može uhvatiti srca i umove ljudi. Samokultura – svi smo mnogo čuli o tome; slatkoća i svjetlost, i sve ostalo. To nije ništa novo. Stoici su kultivirali sebe, svoju osobnost, kako bi postigli samodostatnost, koja bi im, kad se postigne, mogla biti predstavljena u obliku samouzdanja. Neka ovaj ljudski koncept dobije posvećenje. Što je samokultura doli izbavljenje od zla prema dobru – spasenje od grijeha? I tko će tako spasiti Njegov narod? Tko osim Isusa Krista? I što je Osobna Religija nego suradnja čovjekove volje s moći Isusa Krista, da se čovjekova duša, cijelo biće, spasi; ne prvenstveno za vlastitu korist, već da bi je takvu – otkupljenu i uzvišenu – mogao položiti pred noge Onoga koji ga je volio i dao sebe za njega.”

„Spasenje” o kojem filozofi danas govore je sveprisutno; jer vjera u Bibliju ustupa mjesto višoj kritici i evolucionizmu, koji su samo ljudske filozofije. Živa vjera mora imati temelj u božanskoj objavi, Bibliji. Jedino ona pokazuje što je pravednost i da „nema pravednog, nijednog” (Rim 3:10). Jedino ona pokazuje kako je grijeh ušao u svijet (Rim 5:12) i da je osobna vjera u osobnog Spasitelja jedini temelj za nadu u osobno spasenje.

„Pristaše istine”, kao i drugi, trebaju biti na oprezu po ovom pitanju. Čini se da neki od njih imaju pogrešan dojam da je znanje osnova bratstva. Dok potičemo proučavanje Biblije i rast u znanju, moramo i dalje prepoznavati spasenje srca kao cilj i svrhu svih naših objavljivanja Evandjelja. Znanje je samo svjetiljka koja osvjetljava put prema spasenju srca – „posvećenju duha [uma] kroz vjerovanje u Istinu.”

Nekima se čini da misao kako „naše spasenje treba biti doneseno nama pri objavi našeg Gospodina i Spasitelja” pri Njegovom drugom dolasku znači da bi bilo pogrešno govoriti i o sadašnjem spasenju srca koje nas, čak i sada, prebacuje iz kraljevstva tame u kraljevstvo dragog Sina Božjeg. Možemo biti sigurni da „veliko spasenje” obećano izabranima neće postići nitko tko u sadašnje vrijeme ne doživi obnovu srca ili spasenje od ljubavi prema grijehu.

SLJEDBENICI ISUSA: NOSITELJI KRIŽA

„Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, uzme svoj križ i slijedi me.” (Matej 16:24)

Poziv našeg Gospodina da se odrekemo svega i slijedimo ga zvuči sasvim drugačije od uobičajenih poziva koji se danas upućuju u njegovo ime – sama misao i osjećaj potpuno su drugačiji. Opća misao danas, u vezi s pozivom „Dodj Isusu”, mogla bi se izraziti ovako: „Pozivamo vas i nagovaramo da

izbjegnute vječnost mučenja i patnje tako što ćete prihvatiti Isusa kao svog Spasitelja. Radi se o pitanju vječne sreće ili vječne patnje, stoga praktički nemate alternativu, već ga morate prihvatiti.” Kako se samo Gospodinovo iznošenje stvari u ovom tekstu razlikuje od toga! On ne govori ništa o tome da nema izbora,

niti o vječnoj patnji za one koji ne odluče postati njegovi sljedbenici. Njegove riječi podrazumijevaju da je to stvar osobnog izbora, a ne prisile ni u kojem smislu te riječi.

Naš tekst ne sadrži nikakvo nagovaranje, nikakvo inzistiranje na tome da nema alternative. Naprotiv, on jasno iznosi prepreke s kojima se moraju suočiti oni koji postanu Gospodinovi sljedbenici – križeve koje moraju očekivati. Tako ih poziva da dobro razmisle što čine prije nego što poduzmu taj korak. Poziv ne sadrži ni senzacionalizam ni licemjerje, već je u svakom smislu te riječi logičan i razuman, iznesen tako da se izbjegne bilo kakav nesporazum. U tom pogledu odgovara Gospodinovim drugim izjavama na tu temu, kao na primjer kada je dao prispodobu o čovjeku koji je namjeravao sagraditi kuću pa je postavio temelj, ali kasnije nije bio u stanju dovršiti građevinu. Na temelju ove prispodobe Gospodin uči da njegovi sljedbenici trebaju proračunati cijenu učenja, na jednako trijezan i metodičan način na koji bi proračunali cijenu izgradnje zgrade, te da trebaju biti sigurni žele li dovoljno taj cilj da bi ispunili uvjete potrebne za njegovo postizanje. Njegove riječi glase: „Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.” On dalje objašnjava kako to podrazumijeva da će voljeti Gospodina više nego oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre – da, više i od svog vlastitog života (Luka 14:26-30).

Nadalje, ispravno je primijetiti kojoj skupini ljudi Gospodin upućuje ove zahtjeve učenja. On se nije obraćao okorjelim grešnicima, neznancima, strancima, onima koji su bili izvan Božjih saveza i blagoslova, već onima koji su već bili primatelji tih blagoslova – Izraelcima. Naš tekst pokazuje da je njegov poziv bio upućen onima koji su, barem u nekom smislu, već bili Gospodinovi „učenici” – vjernici u njega koji su već donekle surađivali s njim. I tako i danas razumijemo da se ove riječi ne primjenjuju na grešnike, već na one koji su prihvatili Božju milost u Kristu za oprostjenje svojih grijeha.

Gospodin traži vrlo posebnu skupinu sljedbenika, odvojenu ne samo od svijeta općenito, već odvojenu i različitu od običnih sljedbenika ili učenika. Bez umanjivanja važnosti općih interesa svijeta, čiji će blagoslov doći u svoje vrijeme, i bez umanjivanja važnosti običnog učenika ili vjernika, koji će iskusiti određene blagoslove i povlastice više od svijeta, naš tekst ukazuje na uvjete tog najvišeg stupnja učenja. Nagrada za to bit će prisutnost uz Učitelja, gledanje njega kakav jest i dijeljenje njegove slave kao sunasljednika u Kraljevstvu koje mu je Otac obećao – Kraljevstvu kroz koje će na kraju svi obični učenici i svijet općenito biti blagoslovljeni.

Naš Gospodin je očito želio povući jasnu crtu razgraničenja između svih ostalih skupina i onih

sljedbenika koji će hodati njegovim stopama, noseći svoje križeve za njim. O ovoj klasi on izjavljuje: „Nitko tko stavi ruku na plug pa obazire se natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje” (Luka 9:62). Ova posebna skupina mora biti potpuno prožeta revnošću za Boga i pravednost; mora steći razumno razumijevanje dobrih stvari koje im je Bog pripremio te mora razumjeti kraljevske povlastice, inače neće biti dovoljno ustrajna ni revna da „bije dobar boj vjere” i pobijedi duh svijeta, uz Gospodinovu pomoćnu milost. Ove će osobine srca, uz milost, milosrđe i snagu koje je Gospodin obećao, biti potrebne kako bi mogli uzeti svoj križ i slijediti Gospodina uskim putem samopožrtvovanja. Od Gospodina je bilo ne samo ljubazno da jasno i precizno iznese uvjete žrtve, već i nadasve razumno da ne uvlači nikoga na takav put mimo iskrene revnosti njihovih srca. Bilo je izuzetno prikladno da on iznese stvar točno onako kako ju je iznio, i jednako je važno da mi, kao njegovi sljedbenici i glasnici, na isti izravan način iznesemo stvar jedni drugima i svima koji namjeravaju postati njegovi učenici.

Neki bi mogli pomisliti da se nagovaranje ljudi da prihvate Gospodina i postanu njegovi sljedbenici – pod prijetnjom da svaki drugi put znači vječnu muku – može smatrati korisnom obmanom koja će donijeti dobro umjesto štete. Mi se s tim ne slažemo. Smatramo, naprotiv, da je to pogrešno učenje nanijelo veliku štetu na različite načine:

1. Njegovo pogrešno predstavljanje božanskih metoda i nauma uzrokovalo je da mnogi sumnjaju ne samo u Božju ljubav, nego i u Božju pravednost.

2. Iako su ljudi teoretski tvrdili da će biti spašeni samo oni koji blisko slijede Isusove stope i uzimaju svoje križeve, slijedeći ga u samopožrtvovanju, a da će svi ostali biti osuđeni na vječnu muku, ipak malo tko u to istinski vjeruje, malo tko djeluje u skladu s tim, i malo tko se trudi biti Gospodinov sljedbenik kao da u to doista vjeruje. Također, izuzetno malo onih koji ne pokušavaju uzeti svoje križeve i slijediti Gospodina pokazuje bilo kakav strah od vječne muke zbog zanemarivanja njegovih riječi.

3. Posljedično, postoji nominalna, formalna crkva onih koji se izjašnjavaju kao Kristovi sljedbenici, a među kojima je izuzetno malo onih koji su to u smislu koji je Gospodin obuhvatio u tekstu.

4. Kao rezultat toga, nominalno kršćanstvo i površno učenje istisnuli su pravo stanje učenja koje je naš Gospodin naveo kao nužno za sunasljedstvo u Kraljevstvu. Vidimo da gotovo sve današnje propovijedanje i drugi vjerski naponi idu u potpuno drugom smjeru – cilj im je samo proizvesti opravdane vjernike, a ne opisane, posvećene sljedbenike.

5. Posljedično, sadašnji uvjeti i učenja izuzetno su nepovoljni za razvoj upravo one skupine koju je ovo

evandeosko doba namjeravalo odabrati i usavršiti kao sunasljednike s njihovim Gospodinom u Kraljevstvu.

Budući da se, pod Gospodinovom providnošću, magle mračnih vremena raspršuju i svjetlo milenijskog jutra polako sviće, imamo privilegiju vidjeti nedosljednosti i neistine ljudskih tradicija koje su zamaglile nadahnute zapise. Stoga smo potaknuti tražiti „stare staze” i slušati – ne zbunjujući Babilon pogrešaka – već jasne riječi velikog Pastira stada i njegovih nadahnutih predstavnika, apostola. Slušajući njih – slušajući Božji glas kroz njih – nadahnuti Božji plan postaje nam jasan i svijetao, a svaki njegov dio razuman, skladan i lijep.

Iz ove perspektive možemo s užitkom promatrati naš tekst. Vidjevši veličanstvene namjere našeg Svemogućeg Oca, možemo se radovati što smo, kroz zasluge našeg Otkupitelja, smatrani dostojnima biti pozvani hodati njegovim stopama, uzeti svoje križeve te ga slijediti kroz zlo i kroz dobro. Uvjereni smo u njegovu održavajuću milost na tom putu, te u konačnu pobjedu i sunasljedstvo s njim u Kraljevstvu, ako u tome ustrajemo do kraja.

„Ako tko hoće ići za mnom” znači: Ako tko želi biti moj sljedbenik, hodati mojim koracima poslušnosti Očevoj volji i dijeliti sa mnom Očevu nagradu. Takvi trebaju znati da će cijena takvog učenitstva biti nošenje križa. Nošenje križa znači podnošenje kušnji, poteškoća i razočaranja – podvrgavanje ljudske volje i sklonosti okolnostima i uvjetima koje dopušta Otac. Volja našeg Gospodina bila je potpuno podložna Bogu, tako da mu je bilo zadovoljstvo činiti Očevu volju, i to mora biti i naš stav na početku; ali nakon ovog posvećenja dolaze kušnje i preispitivanja.

Da smo na nebu, gdje je sve u potpunom skladu s božanskom voljom, ne bismo imali križeva od trenutka kada smo se potpuno posvetili Gospodinu, jer bi naše volje bile u skladu s Očevom voljom i sa svom pravednošću. Budući da na nebu ne postoji ništa što je suprotno onome što je ispravno, bili bismo u skladu sa svime, i sve bi bilo u skladu s našim novoposvećenim umovima. Naši križevi dolaze zato što živimo u „ovom sadašnjem zlom svijetu”, jer je duh svijeta suprotan Gospodinu i njegovom Duhu pravednosti i pravičnosti, i jer naš Protivnik, Sotona, neprestano traži da nas spotakne i uhvati u zamku. Također, naše nove volje ograničene su, ometane i suprotstavljene željama naših prirodnih tijela, koja su više-manje u skladu sa stvarima ovog sadašnjeg vremena, njegovim uvjetima, ciljevima i osjećajima. Nova volja nastoji koristiti tijelo na način i u službi koja pod sadašnjim zlim uvjetima neprestano uzrokuje neugodnosti i patnju. Ove stvari treba uzeti u obzir kao cijenu učenitstva – cijenu udjela u Kraljevstvu i njegovoj slavi, časti i besmrtnosti, obećanoj „pozvanima, izabranima i vjernima”.

BOG DOBROSTIVO ZASTIRE NAŠE OČI

Srećom po nas, na početku ne možemo procijeniti ili shvatiti puno značenje riječi kao što su žrtva, nošenje križa, itd. Kad bismo mogli pogledati u budućnost i vidjeti od početka razne kušnje i poteškoće koje nas čekaju na „uskom putu”, malo tko od nas bi imao hrabrosti za posvećenje i početak – pogotovo ako ne bismo mogli unaprijed vidjeti ili cijeniti nagrade i blagoslove koje nam pod božanskom providnošću dolaze sa svakom kušnjom, a koje više nego nadoknađuju svako zemaljsko odricanje i izdržljivost. Također, ne možemo unaprijed razumjeti kako Gospodin želi testirati našu revnost i vjeru, dopuštajući nam da dolazimo do životnih križeva jedan po jedan, dopuštajući nam da osjetimo njihovu težinu, a pritom skrivajući od nas pomoćnu ruku kojom, čim se uhvatimo križa i uložimo vlastiti trud, naš Gospodin podiže stvarnu težinu, tako da nikada nemamo više nego što možemo podnijeti. On je toliko pažljiv prema svima onima koji postaju njegovi sljedbenici i nositelji križa, a potencijalno i njegovi suvladari u Kraljevstvu, da im neće „dopustiti da budu iskušani iznad onoga što mogu podnijeti, nego će s iskušenjem pružiti i izlaz” (1. Korinćanima 10:13).

ŽRTVOVANJE PRETHODI NOŠENJU KRIŽA

Prvi korak u ispravnom slijeđenju Gospodina u Svetom pismu označen je kao žrtva; ali to još nije uzimanje križa. Kada žrtvujemo svoju volju, kada se potpuno predamo Gospodinu, to je zbroj svih žrtava – u smislu da odricanje od volje znači predaju svega Gospodinu, kako bi se njegova volja izvršavala u svim našim poslovima. Volja je pojedinac, ego, i ona drži zapovjedništvo, vladavinu nad našim vremenom, utjecajem, sposobnostima i svakim talentom; stoga predaja volje Bogu znači predaju svih tih stvari njemu. Sve kasnije žrtve koje možemo učiniti u Gospodinovoj službi uključene su i predstavljene ovom žrtvom volje. Ako se volja promijeni, povuče, prestane biti poslušna Bogu, prestane biti podložna njegovim uredbama, cijelo se stanje mijenja i odnos s Bogom kao članom Kristova tijela prestaje. Ali, ako volja ostane vjerna Bogu i željna služiti njemu i njegovom naumu, iako služba i nošenje križa možda nisu izvršeni u potpunosti vjerno, Gospodin će takve provesti. Kroz kazne i ispravke u pravednosti oni će na kraju biti „spašeni kao kroz oganj” – kroz nevolje. Ovo je suština nauka o „konačnoj ustrajnosti svetih”. Sve dok ostaju posvećeni – dok im je volja posvećena Gospodinu – oni ostaju njegovi, čak i ako zbog nedostatka revnosti ne uspiju osvojiti nagradu ponuđenu revnima, „pobjednicima”.

No, ako volja ostane vjerna Gospodinu, i ako se križevima pristupi, podigne ih se i nosi u vjeri i povjerenju, ne samo da će Gospodinova milost biti dovoljna, već će njegova utjeha i pomoć biti pruženi na

uskom putu. Tako će se njegove kušnje i poteškoće moći smatrati „lakim nevoljama koje traju tek trenutak”. Na kraju će ova skupina biti pobjednici, sunasljednici s Učiteljem u njegovom Kraljevstvu, jer će uz njegovu pomoćnu milost vjerno hodati njegovim stopama, čak do smrti – i to s većom lakoćom, mirom, radošću i zadovoljstvom nego drugi koji s manje revnosti nastoje izbjeći križeve svojeg posvećenja.

Tvrđnja da posvećenje volje – njezina predaja i žrtva da bi se primila Gospodinova volja – nije jedan od križeva koje smo pozvani nositi, možda traži dodatno objašnjenje. Da bi žrtva naše volje uopće bila prihvatljiva Gospodinu, ona nam ne smije biti križ. Želja da se odrekemo vlastite volje i prihvatimo Božju volju mora biti radost i zadovoljstvo. Naše volje moraju biti žrtvovane dragovoljno, inače žrtva neće biti prihvaćena od Gospodina i nećemo imati ni dijela ni udjela s njim. Ako volja nije radosno predana Gospodinovoj volji, svako kasnije žrtvovanje ili nošenje križa neće nam donijeti nikakvu korist. Izraz našeg Učitelja u vezi s predajom i žrtvom njegove volje da čini Očevu volju jasno ilustrira ovu stvar. Primijetiti ćete iz njegovih riječi da uz to nije bio vezan nikakav križ.

Naš Gospodin je rekao: „Rado vršim volju tvoju, Bože moj; da, zakon tvoj u srcu je mojemu” (Psalam 40:8). I tako, svi koji žele biti njegovi učenici ne samo da moraju proračunati cijenu nošenja križa zbog protivljenja svijeta, tijela i đavla, već moraju imati duh sličan duhu našeg Gospodina u vezi sa žrtvovanjem svoje volje. Oni također moraju uživati u tome da se Božja volja izvršava u njima – uživati u predaji ili žrtvovanju svoje vlastite volje. Mi to jasno vidimo, i ako nešto nedostaje u vezi sa žrtvovanjem naše volje, neka to bude naša prva briga. Onaj tko je potpuno žrtvovao svoju volju Gospodinovoj volji, već je na početku izvojevao pobjedu koja će ostatak „uske staze” učiniti relativno lakim. Onaj tko je samo osakatio i unakazio svoju volju, umjesto da ju je potpuno usmrtio, nailazit će na dodatne poteškoće na svakom koraku svog puta i nikada neće postići pobjedu dok ne dovrši žrtvu koju je nesavršeno započeo.

U ČEMU SE SASTOJI NOŠENJE KRIŽA?

Nošenje križa našeg Učitelja nije se sastojalo u borbi protiv slabosti tijela, jer ih nije ni imao; niti su naše tjelesne slabosti naši križevi. Sve naše tjelesne slabosti potpuno su pokrivene zaslugom žrtve našeg Gospodina; naš položaj pred Bogom jest položaj novih stvorenja, a ne nesavršenih tjelesnih stvorenja. Nesavršenosti tijela, koje su suprotne našim voljama i protiv kojih se borimo, Gospodin potpuno oprašta. Nošenje Gospodinovog križa sastojalo se u vršenju Očeve volje pod nepovoljnim uvjetima. Ovaj put donio mu je zavist, mržnju, zlobu, sukobe i progonstva od onih koji su mislili da su Božji narod, a za koje je naš

Gospodin, čitajući njihova srca, proglasio da su djeca svog oca, đavla. Mi nismo u stanju čitati srca onih oko nas koji se izjašnjavaju kao Gospodinov narod, ali možemo biti sigurni da još uvijek ima mnogo onih koji ispovijedaju ime Boga i Krista, a nemaju njegovog Duha i nisu njegova djeca, već su djeca Protivnika – začeti od zlog duha.

Budući da hodamo istim „uskim putem” kojim je hodao naš Učitelj, možemo razumno očekivati da će naši križevi biti slični njegovima – to će biti protivljenja našem vršenju volje našeg Oca na nebu, protivljenja našoj službi njegovom naumu i protivljenja našem dopuštanju svjetlu da sja onako kako nas je naš Učitelj i Vođa usmjerio. Nama je zadovoljstvo činiti Očevu volju – u tome nema križa. Uživamo ne samo u posvećivanju naših volja, već je Gospodinov zakon pravednosti u našim srcima do te mjere da uživamo služiti onome što je ispravno, Istini. Naše nošenje križa počinje onog trenutka kada otkrijemo da Istina, koja je nama tako lijepa i privlačna, kod drugih izaziva mržnju i privlači na nas njihovu ljutnju i zlobu, baš kao što su iste istine izazvale i protivljenje našem Učitelju. Naša vjernost u nošenju križa očituje se u našoj spremnosti da se zauzmemo za Istinu i za svako načelo pravednosti – krotko, ponizno, ali čvrsto, govoreći istinu u ljubavi, bez obzira na cijenu prekinutih prijateljstava, zapaljenih neprijateljstava ili zlih laži izrečenih protiv nas radi Istine.

Naš nas je Gospodin unaprijed upozorio na takva iskustva kada je govorio o našim križevima u slijeđenju njega. Objasnio je stvar detaljnije kada je rekao: „Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas.” „Kad biste bili od svijeta, svijet bi ljubio svoje; ali budući da niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zato vas svijet mrzi.” Ako su domaćina nazvali Beelzebulom – knezom đavolskim – ne čudite se ako će i njegove sljedbenike nazivati pogrdnim imenima. Da, unaprijed nas je upozorio: „Govorit će protiv vas lažno svakojako zlo zbog mene.” Čak je nagovijestio da će neki koji nisu djeca đavla biti među progoniteljima nositelja križa, uvjerivši nas da će neki od njih doista misliti da time služe Bogu. A zar doista ne služe Bogu, pa i nama, u smislu u kojem Sotona služi Božjim namjerama u sadašnjem vremenu, progoneći Crkvu – čineći njezin put „uskim” i ispunjenim poteškoćama – kako bi Gospodinovi vjerni nositelji križa mogli biti testirani i iskušani, i kako bi on za sebe mogao odabrati i pročistiti poseban narod, revan za dobra djela i za Istinu?

NOSITELJI KRIŽA MORAJU SE BORITI I S TIJELOM

Iako smo prethodno istaknuli da je nošenje križa sasvim odvojeno od borbe protiv tjelesnih slabosti, ipak, tko god ima Kristov um, tko god nastoji biti

nositelj križa i zauzeti se kao predstavnik Gospodina i Istine usred zlog i izopačenog naraštaja, kao Božji ambasador, sigurno će shvatiti da ne može biti prihvatljiv ambasador i ne može tvrditi da je njegova volja žrtvovana Gospodinovoj volji ako se ne bori protiv slabosti i nesavršenosti u sebi, istovremeno se zauzimajući za opća načela pravednosti i istine posvuda. Apostol je uključio ovu misao i mnogo više u izraz: „Tko tvrdi da ostaje u njemu, treba i sam hoditi kao što je on hodio” (1. Ivanova 2:6). Treba hoditi kao što je naš Gospodin hodio, u svom općem ponašanju i odnosu prema svemu što je dobro, te odgovarajuće izbjegavati sve što je zlo. Treba hoditi što je moguće bliže Isusovim stopama.

To, međutim, ne znači da bi itko trebao ili mogao, u nesavršenom tijelu, hodati u svoj savršenosti svog Gospodina, koji je čak i u tijelu bio savršen. To znači upravo ono što kaže: da bismo trebali hodati kao što je on hodao – na isti način, u istom smjeru, prema istom cilju i standardu koji je on priznao i uspostavio. Apostol Pavao nam daje smjernicu u tom smjeru koja je vrlo korisna kada se ispravno razumije. Njegove riječi glase: „Da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu” (Rimljanima 8:4). Hodati po tijelu znači hodati po grijehu – svjesno, voljno, namjerno činiti one stvari koje prepoznajemo kao suprotne božanskoj volji, pa makar i ne išli do krajnjih granica zloće. Također, hodati po Duhu ne znači nužno i savršeno doseći standard Duha, što bi za nas, koji smo rođeni u grijehu, oblikovani u nepravdi i time okaljani grijehom u tijelu, bilo nemoguće. Kao „nova stvorenja” živimo u zemaljskom šatoru, koji je nesavršen; i dok smo tako ograničeni, ne možemo činiti sve što bismo htjeli. Kao „nova stvorenja”, začeta od Svetog Duha, mi želimo postupati savršeno. Želimo da svaka naša misao, riječ i djelo budu savršeni u očima našeg nebeskog Oca – savršeni kao što su bili oni našeg dragog Otkupitelja; ali i iz Svetog pisma i iz iskustva znamo da je to nemoguće. Stoga smo sretni što nam Gospodin pokazuje, kao u ovoj izjavi apostola, da je ono što on zahtijeva to da hodimo po Duhu, a ne zahtijeva od nas da taj savršeni standard samostalno dosegnemo, što bi bilo neostvarivo.

Upravo zato što nismo mogli doseći savršeni standard božanskog zahtjeva, Bog je milosrdno pripremio milost za nas. Po toj milosti, svima onima koji započinju svoj put kao članovi Kristova tijela, hodeći Isusovim stopama – hodeći od sada ne po tijelu, već po Duhu i što je moguće bliže zahtjevima Duha – njihovi se nedostaci nadoknađuju zaslužnom žrtvom njihovog Otkupitelja. Božanski plan za to je jedinstven, jer se prilagođava različitim uvjetima i okolnostima svakoga tko je pozvan hodati ovim uskim putem. Ako netko zbog dobrog podrijetla i boljeg okruženja ima uravnoteženije i opremljenije smrtno tijelo u kojem se

novi um može slobodnije izražavati – i ako takav zbog tih prednosti može hodati bliže standardu Duha nego manje povlašteni brat čija je volja jednako odana Gospodinu – božanski je dogovor da se svakome pripiše dovoljna milost, tako da se oboje mogu smatrati savršenima, odnosno da se oboje smatraju kao da su u potpunosti ispunili zahtjeve Duha.

Ova stvar može postati jasnija ako zamislimo ljestvicu označenu od nule (0) do sto (100) – ljestvicu na kojoj ćemo pretpostaviti da se moralna izdržljivost može mjeriti, pri čemu stotka predstavlja pun, potpun karakter koji Bog zahtijeva. Na ovoj ljestvici zamislite petero braće s različitim stupnjevima tjelesnih nesavršenosti, ali svi su potpuno posvećeni Gospodinu i svi nastoje najbolje što mogu „hodati ne po tijelu, nego po Duhu” – što je moguće bliže savršenom standardu (sto). Jedan ima deset bodova karaktera, drugi dvadeset, treći trideset, četvrti četrdeset, peti pedeset. S Gospodinovog gledišta, budući da svi vjeruju u Krista, hode njegovim putem i nastoje činiti njegovu volju, svi se smatraju kao da su dosegli puni standard stotke. Svi su prihvatljivi Gospodinu – i najslabiji i najjači među njima. Ovaj divni božanski dogovor za ljudske potrebe svjedoči o Božjoj mudrosti, jednako kao i o njegovoj milosti i ljubavi. Tko bi drugi mogao osmisлити tako pravedan plan, po kojem bi svatko tko dođe Ocu kroz Otkupitelja, s punim posvećenjem srca i volje te punom namjerom života, mogao biti prihvaćen? Ništa manje od savršenstva nije prihvatljivo.

Zbog toga nam je rečeno da smo opravdani – „opravdani vjerom”. Obratite pažnju na riječi apostola: „Gdje se umnožio grijeh, ondje se još više umnožila milost.” Ovdje on izražava opće načelo božanske pripreme. Svi oni koji čuju poziv u ovo sadašnje vrijeme i žele prihvatiti Božju milost stavljeni su u jednak položaj: onomu tko ima slab karakter s mnogo slabosti i nesavršenosti pripisuje se proporcionalna količina Gospodinove milosti i zasluga; onaj tko prirodno ima čvršći karakter, i kome je stoga potrebno manje milosti, također dobiva prema svojim potrebama. Ali neka bude jasno da „nema pravednog, nijednog” – nema nikoga tko bi sam mogao doseći božanski standard. Svi trebaju pripisane Gospodinove zasluge, i stoga Gospodin čini ovu pripremu za sve koji mu žele pristupiti i prihvatiti njegovu naklonost, njegov poziv u sunasljedstvo s njegovim Sinom. Nitko ne može imati ni dijela ni udjela u tome dok ne prizna svoje nesavršenosti i ne prihvati pripisane zasluge našeg Otkupitelja, „u kojem imamo otkupljenje po njegovoj krvi”.

Svi Gospodinovi ljudi – ne svi iz formalne crkve, ne tek nominalni učenici, već pravi sljedbenici spomenuti u tekstu – ne samo da hodaju istim putem, već svi također uviđaju da je taj put uzak i težak. Slično tome, svi na ovom putu imaju isti duh, um ili sklonost – činiti

Očevu volju i služiti njegovom naumu. To je Kristov duh, i po njemu svi ljudi mogu prepoznati njegove učenike; oni će, baš poput njega, biti odani načelima pravednosti i istine. Bit će spremni trpjeti protivljenje i progonstvo radi Istine i pravednosti, i tako s njim biti nositelji križa.

Apostol Pavao iznosi ovu misao kada, pišući Korinćanima u vezi s Titom, pita: „Nismo li hodili u istom duhu? Nismo li hodili istim stopama?” (2. Korinćanima 12:18). Sasvim je sigurno da su Pavao i Tit morali hodati u istom duhu i istim stopama ako su obojica hodali u Duhu i stopama Učitelja, preuzimajući životne križeve i slijedeći ga. I to će, draga braćo i

sestre, biti istina za svakoga od nas. Iako svatko od nas ima svoje individualne osobitosti i razlike u temperamentu, uvjetima, okruženju, prilikama itd., isti duh i isti koraci mogu se primijetiti kod svih koji su sljedbenici Jaganjca. „Ako tko nema Kristova Duha, taj nije njegov.” Ako tko ne hoda Isusovim stopama, on nije jedan od njegovih sljedbenika, barem ne u ovom posebnom smislu koji je istaknut u našem tekstu, i stoga ne bi bio jedan od sunasljednika u Kraljevstvu. Ali neka nam zauvijek ostane u sjećanju Gospodinovo uvjeravanje da je njegova milost dovoljna za nas, da se njegova snaga usavršava u našoj slabosti, i da je ovo pobjeda koja pobjeđuje svijet – naša vjera.

POBJEĐIVANJE ZLA DOBRIM

– 1. SAM. 26:5-12, 21-25.—30. KOLOVOZA. –

Ključni tekst: „Ljubite svoje neprijatelje, činite dobro onima koji vas mrže.”

Ova lekcija odnosi se na sedam godina Davidovih iskustava kao bjegunca od zavisti i mržnje kralja Šaula. Potonji, iako još uvijek nominalni predstavnik Gospodina na prijestolju Izraela, izgubio je božanski blagoslov i moć koja je, u znatnoj mjeri, prenesena na Davida nakon njegovog pomazanja za Šaulovog nasljednika. Lekcija nam oštro suprotstavlja kralja, čiju je bolju prosudbu nadvladala zla impulzivnost, i Davida, „čovjeka po Božjem srcu”, koji je, iako daleko od savršenog, uspješno težio pobjeđivanju sebe i prevladavanju zlih nagona pod vodstvom načela pravednosti. Ne smijemo misliti o Davidu kao savršenom. Ne smijemo biti slijepi za njegove mane i grijehe, niti ih opravdavati niti ih kopirati. David nije bio jedan od „svetaca” u novozavjetnom smislu. Živio je prerano da bi sudjelovao u uzvišenom pozivu, niti je mogao slijediti Isusove stope, budući da Kapetan našeg spasenja i naš prethodnik na uskom putu još nije došao. David je bio čovjek po Božjem srcu u smislu da je bio pun vjere u Boga i ciljao ispravno. U srcu je želio činiti Gospodinovu volju, i gdje god bi u tome podbacio, to bi mu uzrokovalo tugu i vodilo ga ka pokajanju. Živio je prije vremena Božjeg otkrivenja njegovog vlastitog karaktera i plana i savršene volje u vezi s njegovim narodom. Sve u svemu, Davidova postignuća u vjeri i poslušnosti bila su prilično izvanredna, tako da, iako kao cjelina nije bio uzor ili model za Crkvu Evandeoskog doba, ipak se iz njegove karijere mogu izvući mnoge lijepe ilustracije ispravne vjere i poslušnosti, a neke od njih su zabilježene u lekciji pred nama.

Sedam godina od trenutka kada je David pobjegao od Šaulovog gnjeva do Šaulove smrti, Davidu su se morale činiti kao posebno dug period iskušenja vjere i strpljenja. Njegov vlastiti put bio je plemenit i istinit. Služio je svom kralju i svojoj naciji najodanije, a ipak je kao nagradu patio. Bio je neko vrijeme prognanik u

stranoj zemlji, a obitelj njegovog oca bila je prisiljena preseliti se u Moab radi zaštite. Davidu je moralo izgledati čudno da mu Gospodin, koji ga je pomazao da naslijedi kralja Šaula, dopušta da bude tako odgođen u dolasku na svoje kraljevstvo, umjesto da ga progone i tretiraju kao odmetnika. Međutim, ovo je bilo vrijedno iskušenje njegove vjere i nesumnjivo je pomoglo da se ojačaju njezini korijeni, čime je njegov karakter postao jači, a povjerenje u Gospodina čvršće. Osim toga, možemo lako vidjeti da su tih sedam godina bile vrijedne za Davida kao priprema za njegovu kraljevsku službu. Upoznale su ga s narodom i njihovim uobičajenim načinom života i općim osjećajima—također s okolnim narodima. Iznad svega, postao je intimno upoznat s Gospodinom i, možemo biti sigurni, naučio je vjerovati njegovim providnostima čak i kada ih nije mogao pratiti. Nekoliko Psalama je ili napisano tijekom ovog razdoblja i opisuju Davidova iskustva na licu mjesta, ili su naknadno napisani opisujući lekcije naučene iz tih iskustava. Među tim Psalmima mogu se spomenuti brojevi 34, 52, 56, 57, 63.

Duhovni Izraelci koji su već primili posinjenje i pomazanje Gospodina za buduću službu kao kraljevi i svećenici, koji će vladati na zemlji s našim blagoslovljenim Gospodinom i Glavom, da blagoslove sve obitelji na zemlji, mogu lako uočiti vrijedne lekcije u Davidovim iskušavajućim iskustvima u vrijeme ove lekcije. Knez ovoga svijeta je naš neprijatelj, ne zato što smo učinili zlo, već zato što shvaća da ima samo kratko vrijeme, i zato što ima duh koji je suprotan Gospodinovom Duhu u nama. I mi također, ponekad, možemo se pitati zašto Gospodin—nakon što nas je pomazao i uvjerio nas u slavu, čast i besmrtnost u Kraljevstvu—dopušta da imamo tako iskušavajuća iskustva i tako teške sukobe sa svijetom, tijelom i đavlom. Razlog postaje jasan kako više učimo o Gospodinovom putu—kako učimo da sadašnje

„nevolje koje su samo za trenutak [u usporedbi] rade za nas [pripremaju nas za] daleko veću i vječnu težinu slave.” Potrebna nam je strpljivost, a to se može steći samo kroz iskušenja. Potrebna nam je vjera, a to se može razviti samo kroz potrebe. Potrebno nam je iskustvo za našu buduću službu, koje se može steći samo kroz takva iskustva, koja nam dopuštaju da budemo dirnuti osjećajem slabosti i poteškoća i iskušenja onih oko nas, kojima ćemo biti sluge i predstavnici kada dođemo na prijestolje. Za nas, kao i za Davida, lekcija sadašnjih iskustava je oduprijeti se zlu,—i to ne zlom, već dobrim.

Razmatrajući priču o Davidu i drugim biblijskim junacima, impresionirani smo iskrenošću pripovijesti—da su zle stvari u njihovom ponašanju ispričane s istom iskrenošću kao i njihova dobra djela. To je jedna od osobitosti Biblije i jedan od unutarnjih dokaza njezine istinitosti. Kako bi bilo lako uljepšati Davidovu povijest kako bi se izbjeglo sve što bi bilo na njegovu štetu; i kako bi to sigurno bilo učinjeno, posebno u slučaju kralja, da priprema Biblije nije bila pod božanskim nadzorom. Neki, sigurni smo, naginju mišljenju da bi Biblija bila mnogo bolje štivo da su neki od nedostataka njezinih istaknutih osoba izostavljeni; međutim, mi nismo sigurni u to. Priča o iskušenjima, neuspjesima i pokajanjima nekih od tih plemenitih likova nije bila ništa manje blagoslovljena od zapisa o njihovim plemenitim djelima i osjećajima. Kako su neki od Gospodinovih ljudi shvatili vlastite slabosti u tijelu, ponekad ne dosegnuvši svoje ideale u borbi protiv grijeha, pronašli su ohrabrenje u iskustvima drugih opisanih u Svetom pismu—ne da bi dalje ulazili u grijeh, već da bi shvatili da „kod Gospodina ima oprosta da bi ga se bojali.” Kako su takvi primijetili Davidove neuspjehe u raznim prilikama i njegovo pokajanje, skrušenost i povratak u Gospodinovu naklonost, to im je dalo hrabrost da se slično pokaju i slično pouzdaju u Božje milosrđe i vlastiti oprost, te da se slično ohrabre da ustanu iz svoje potištenosti i grijeha i započnu iznova u borbi za pravednost, istinu, čistoću itd.

Naša lekcija bavi se jednim od Davidovih iskustava dok ga je progonio Šaul. Nepravilno ponašanje kralja Šaula pod utjecajem zlog duha nesumnjivo ga je navelo da se nepravedno odnosi prema drugim ljudima, kao što je to činio s Davidom,—s nekima iz jednog razloga, s drugima iz drugog. Takvi ljudi koji su navukli Šaulovu neprijateljstvo, i oni koji su bili prisiljeni postati bjegunci i biti svrstani među odmetnike, tražili su Davida i stavljali se pod njegovu nadmoćnu kontrolu. Njihov broj je u jednom trenutku iznosio 400, a kasnije 600. (1 Sam. 22:2; 25:13; 27:2.) Ti ljudi, spriječeni da se bave uobičajenim životnim poslovima zbog kraljevog nepravilnog ponašanja, kretali su se s mjesta na mjesto, i, budući da su morali

jesti, njihova prisutnost je nesumnjivo bila nevolja za farmere gdje god su išli. Njihovo opskrbljivanje moglo je biti u skladu sa židovskim zakonom, koji je predviđao da svaka gladna osoba može ući na bilo koju farmu, voćnjak ili vinograd i jesti do sitosti bez ometanja.

Nesumnjivo je da su stanovnici sela Zif željeli pridobiti kraljevu naklonost, a također su se bojali opskrbljivanja tolikog broja ljudi, pa su poslali poruku kralju Šaulu da se David i njegova družina mogu naći u njihovoj blizini. Kralj je žurno okupio trupu od 3.000 ljudi i otišao na to mjesto, vjerojatno željan uhvatiti Davida i njegove sljedbenike. Međutim, ovi potonji nisu bili tako lako uhvaćeni; zapravo, bili su mnogo bolje naviknuti na izviđanje nego što bi to bila redovna vojska. Lako su saznali sve o kralju i njegovoj vojsci, dok kralj nije znao gotovo ništa o njima.

Priča pokazuje kako je David s jednim vjernim pratiteljem ušao u Šaulov tabor. Kralj Šaul i cijela vojska spavali su izvan šatora, odjeveni u svoje vanjske haljine, kao što je često običaj u Palestini i danas. Kralj nije ležao u „rovovima”, već u prostoru ili ograđenom prostoru formiranom od vojnih kola; a kod njegove glave, kako bi se razlikovao od ostatka vojske, njegovo koplje bilo je postavljeno blizu njegovog uzglavlja, kao što je još uvijek običaj među poglavarima beduina u toj zemlji. Sigurni u misli da će se David i njegova šačica sljedbenika bojati kralja i njegove vojske i neće pomišljati na približavanje, nisu postavili straže ili čuvare, tako da su David i njegov pratitelj lako pronašli kralja i mogli su ga ubiti u snu i pobjeći bez otkrivanja da su to htjeli učiniti. Nije da David nije vidio prednost koja bi mu došla od ubijanja kralja, već zbog svog poštovanja prema Bogu i svoje odanosti njemu. David je potpuno prepoznao da je Bog Kralj Izraela i da je Bog postavio Šaula na položaj koji je zauzimao i pomazao ga za kralja; i da je dužnost naroda poštovati kralja kao Božjeg predstavnika. (Kraljevi među poganima nisu tako božanski postavljeni.) Nije imao tako slabu savjest da bi mu dopustila da razmišlja kako mu je Bog, budući da ga je pomazao za Šaulovog nasljednika, sada providonosno stavio Šaulov život u njegove ruke. Naprotiv, pravilno je razmišljao da je Bog još uvijek Kralj i da ima svu potrebnu moć da svrgne Šaula i dovede ga na prijestolje na svoj način; i da Svemogućem nije potrebna pomoć ubojstva s njegove strane za ostvarenje svog plana.

Kako bi iskušenje bilo još jače, Davidov pratitelj je predložio sve to i ponudio se da to izvrši; tako da bi cijela stvar mogla biti obavljena bez da David kaže riječ ili podigne prst. Za slabiji um ovo bi bilo izuzetno snažno iskušenje—raspravljao bi sa sobom da zločin ne bi bio njegov,—da bi samo šutnjom i odbijanjem da se umiješa cijela stvar mogla biti izvršena od strane nekog drugog. Ali David je znao da njegov pratitelj ne

bi djelovao bez njegovog pristanka, bilo formalnog ili implicitnog. Prepoznao je da bi odgovornost i dalje bila njegova, tko god bio alat u ubojstvu. Odlučio je da neće odgovoriti na Šaulovu zavist, zlobu, mržnju i ubojiti duh istim duhom,—uzvraćajući zlo za zlo,—već će umjesto toga uzvratiti njegove zle i ubojite namjere milosrđem. Ovo nije bila samo stvar politike, već očito David nikada nije imao u svom srcu ubojiti duh prema Šaulu, jer je ovo sada bio drugi put da ga je imao u svojoj moći i mogao ga je uništiti. Ne smijemo pretpostaviti da je David volio Šaula s ljubavlju punom naklonosti više nego što bi volio bilo koju drugu osobu takvog karaktera. Volio ga je u smislu na koji se odnosi naš Ključni tekst—s vrstom ljubavi koju je ispravno osjećati prema našim neprijateljima;—ljubavlju suosjećanja i samilosti koja, koliko god ne odobravala karakter, itd., neprijatelja, ne bi mu nanijela štetu niti poticala druge da to učine, već bi mu poštedjela život i bila spremna na bilo koji način učiniti mu ljubaznost.

Ovdje se nalazi dobra lekcija za sve duhovne Izraelce. Trebamo prepoznati Gospodinove postavke i dopuštenja, ne samo u vezi sa zemaljskim vladama, već i, posebno, u vezi s onima koje je Bog postavio u Crkvi. Iako bi takvi mogli postati neprijatelji pravednosti, nije na nama da ostvarimo njihovo uništenje. Gospodin, koji nas je pozvao u Kraljevstvo i koji nam je obećao da će nam ga dati u svoje vrijeme, izjavljuje da je njegova volja da u sadašnje vrijeme živimo u miru, te da pokazujemo strpljenje, umjerenost i ljubaznost čak i prema našim neprijateljima—prema onima koji bi nas uništili ili koji nas progone s namjerom da unište naš karakter, ili što god drugo. Ne smijemo uzvraćati zlo za zlo, niti uvredu za uvredu, niti klevetu za klevetu; već naprotiv, trebamo govoriti što ljubaznije o našim neprijateljima i misliti što velikodušnije o njima koliko god je to moguće—ni na koji način, bilo fizički ili jezikom ili na bilo koji drugi način, ne smijemo uzvraćati ili pokazivati njihov duh, već uzvraćati dobro za zlo, milosrđe i suosjećanje za zlobu i ozljedu.

Nakon što su David i njegov pratitelj stigli na sigurno mjesto, i kada je došlo pravo vrijeme, pozdravili su kralja i njegovog glavnog generala, te im skrenuli pažnju na činjenicu da je kraljev život bio u opasnosti, ali je bio pošteđen; i kao dokaze pokazali su koplje i bocu s vodom te obavijestili kralja da će se ti predmeti vratiti glasniku kojeg bi mogao poslati po njih. Nije bilo neprikladno da David svima pokaže duh velikodušnosti koji je kontrolirao njegovo ponašanje u ovoj stvari. Kralj je odmah prepoznao situaciju i imao je dovoljno ljudskosti da to odmah prizna i ispriča se za svoj suprotni postupak. Davidov postupak ga je osvojio.

Rezultati činjenja dobra nisu uvijek tako očiti kao u ovom slučaju, jer neki zlotvori imaju manje karaktera i

principa nego što je imao Šaul,—nezahvalan, zavidan i zloban kakav je bio. Ali čak i ako naše uzvraćanje dobra za zlo ne donese priznanje zlotvora, ipak je ispravno i postaje blagoslov za nas. Zlotvor je taj koji gubi zbog svog neuspjeha da bude osvojen našom ljubaznošću. Iako se Šaul očito pokajao, David je znao bolje nego da se povjeri njegovoj moći; i u tome je lekcija za nas također, naime, da dok smo velikodušni prema našim neprijateljima, uzvraćajući im dobro za njihovo zlo, ne bismo trebali biti previše uvjereni u njihovu reformaciju, već bismo trebali shvatiti, kao što je David shvatio u Šaulovom slučaju, da je bio pod kontrolom zlog duha, i da stoga svako priznanje krivnje ili izjava o reformaciji treba smatrati prolaznom emocijom, a ne promjenom stava dok se ne da razumno vrijeme za dokaz promjene srca.

Davidov odgovor Šaulu, u svim okolnostima, bio je uzor istinoljubivosti i strpljivosti. Niti je potvrdio niti negirao Šaulovu krivnju, niti je tražio kraljevu naklonost i milost. S druge strane, izjavio je svoje povjerenje u Boga—da će postupati sa svakim čovjekom prema njegovoj pravednosti i milosrđu—i pokazao da je njegovo poštovanje prema Bogu i njegovim standardima poštedjelo kraljev život. Izjavio je da, kao što je pokazao milosrđe prema kralju, vjeruje da će mu Gospodin pokazati milosrđe, i da se u Gospodinu—ne u kralju—uzda za suosjećanje i pomoć, da ga izbavi iz svih nevolja. Do koje mjere je David cijenio visoki standard vlastitog izraza, ne znamo. Kao prorok, često je predočavao Krista, Glavu i tijelo. Njegove riječi su zasigurno prikladnije za Crkvu nego za njega osobno. David je još uvijek bio pod Zakonom i stoga mora biti suđen prema Zakonu, koji, kako Apostol izjavljuje, dokazuje da nema pravednog, nijednog. U naše vrijeme, međutim, možemo biti pokriveni haljinom Kristove pravednosti, tako da „pravednost Zakona može biti ispunjena u nama koji hodimo ne po tijelu, već po Duhu.” Naše namjere srca za pravednost su prihvatljive Gospodinu pod zaslugama Kristove žrtve. Naše želje i nastojanja da budemo vjerni njemu i njegovoj Riječi prihvaćeni su umjesto savršenih djela, i stoga možemo očekivati da će nas Gospodin u svoje vrijeme prihvatiti u Ljubljenom, u slavu njegovog Kraljevstva. Opet, Davidovi osjećaji su naši i njegovi principi oni koji nam se sviđaju kada izjavljuje da bi mu Bog pokazao milosrđe kao što je on pokazao milosrđe Šaulu. Ovo je sama bit učenja našeg Učitelja—„Ako ne oprostite ljudima njihove prijestupe, ni vaš nebeski Otac neće oprostiti vaše prijestupe”—onaj tko ne pokazuje milosrđe neće dobiti milosrđe.

Kao što je Šaul prepoznao duh koji je bio u Davidu kao pravedniji od svog vlastitog, i izjavio da će David na kraju biti vrlo uspješan, tako i neprijatelji duhovnih Izraelaca prepoznaju razliku između svog ponašanja i

ponašanja onih koji su vođeni Gospodinovim Duhom— iako to često ne priznaju iskreno kao što je to učinio Šaul. Klasa koju predstavlja Šaul je brojna. Ona prepoznaje i priznaje pravednost, ali slijedi nepravednost: prepoznaje dobro, ali mu se

suprotstavlja zlom. Neka budemo, u pogledu vjere u Boga i želje da mu ugodimo, poput Davida, čije ime znači Ljubljeni, i koji je, kao što je već nagoviješteno, u mnogim aspektima bio predlika Ljubljenog—Krista, Glave i tijela.

VELIKE PRILIKE ZLOUPOTREBLJENE

— 1. SAM. 31:1-13. — 6. RUJNA. —

Ključni tekst: „Ima put koji se čovjeku čini pravim, ali mu je kraj put k smrti.” – Izr. 14:12.

ŽIVOT KRALJA ŠAULA u cjelini je bio promašaj i neuspjeh. Počeo je s velikim mogućnostima i prilikama, uživajući božansku naklonost te ljubav i divljenje svojih sunarodnjaka. Ne samo da su njegove osobne vrline u mnogim aspektima bile vrijedne poštovanja, već je i njegova fizička pojava – bio je za glavu viši od svih ostalih, naočit i privlačan svom narodu – pridonosila njegovom utjecaju. Ipak, nije uspio. Vrijednu lekciju možemo izvući iz uzroka njegovog neuspjeha. Jedan je suvremenik ovako sažeo njegov slučaj:

„Šaul je imao mnoge plemenite i privlačne osobine, poput hrabrosti i okretnosti, a u svojim ranijim danima krasile su ga skromnost i velikodušnost. Sve je to imao po prirodi, ali nema znakova da je ikada nastojao razvijati svoj moralni karakter ili steći neku vrlinu koja mu nije bila urođena; niti ima razloga pretpostaviti da je vjera ikada imala snažan utjecaj na njega. Pod zlokobnim utjecajem njegove sebičnosti, kao pred nekim vrućim, otrovnim vjetrom, usahnuli su svi cvjetovi dobrih sklonosti, a oni loši potaknuti su na rast. Njegove prijašnje vrline su nestale i pretvorile se u svoje suprotnosti. Skromnost je postala arogancija, a dugotrajno prepuštanje samovolji razvilo je okrutnost, mračnu sumnjičavost i strastveni bijes, učinivši ga žrtvom i robom vlastite bezrazložne mržnje. Onaj tko se buni protiv Boga kvvari vlastiti karakter. Jadne posljednje godine Šaula – kojeg su, poput demona, progonili i lovili njegova vlastita neobuzdana pobuna i neizlječiva sumnjičavost – primjer su tuge koja uvijek prati grijeh; i, dok gledamo kako pada od vlastitog mača u svojoj posljednjoj bitci kod Gilboe, u sjećanje nam se vraća ona strašna izreka: 'Čovjek koji je često ukoravan, a otvrdne vrat svoj, odjednom će biti uništen, i nema mu lijeka.'”

Šaulov problem, koji je doveo do svih ovih nesreća, bila je njegova sebičnost – a on pritom nije bio neobično sebičan. Velika većina čovječanstva jednako je sebična, odnosno samovoljna, i velika većina, poput njega, ne uspijeva iskoristiti mogućnosti koje su joj bile dostupne na početku. Kao što Davidov životni put ilustrira mudrost i prednost ranog predanja Gospodnjoj volji te blagoslov koji će sigurno pratiti takav put – čak i ako ti blagoslovi budu popraćeni kušnjama i poteškoćama – tako Šaulov put općenito ilustrira

pogrešku onih koji u određenoj mjeri ignoriraju Gospodina i pokušavaju sami usmjeravati svoje korake. Takvi će sigurno biti zavedeni svojim sebičnim ambicijama, baš kao što je bio i Šaul. Šaulova dva najveća prijestupa bila su: (1) prinošenje žrtve na što, prema božanskom uređenju, nije imao pravo (1. Sam. 13:1-14); (2) neposlušnost još jednoj izravnoj Gospodnjoj zapovijedi, kako je zabilježeno u 1. Sam. 15:1-13. Može se reći da je i kralj David griješio i postupao protivno Gospodnjoj volji u nekoliko navrata, ali trebamo uočiti veliku razliku između ova dva karaktera: Davidovo je srce očito uvijek bilo odano Gospodinu, i kada bi bio uhvaćen u prijestupu, njegova je tuga bila iskrena i vodila bi većoj pažljivosti u budućnosti. Kod Šaula je, naprotiv, problem očito bio u srcu – u srcu nije bio pokoran Gospodnjoj volji, već je bio vođen vlastitom, a kajao se i ispričavao samo iz straha od posljedica, a ne iz tuge zbog odstupanja od Gospodnjeg puta.

Ovdje možemo uočiti veliku razliku među ljudima koji danas nominalno pripadaju Gospodinu. Istinski posvećeni vjernici mogu posrnuti, mogu pogriješiti, ali u srcu su uvijek odani Gospodinu te mu žele služiti i ugoditi. To su pravi duhovni Izraelci, i na njima počiva Gospodnji blagoslov. Druga skupina tvrdi da su Gospodnji narod, ali srcem su daleko od njega te mu se približavaju samo usnama i vanjskim obredima. Oni nemaju ni dio ni udio s prvim i sigurno će požeti plodove svoje samovolje kada je riječ o blagoslovima sadašnjeg poziva. Jedan je drugi pisac to dobro sročio:

„Kada je Šaul napustio Boga, nužno je došlo do razdvajanja između njega i Boga, i zli duh obuzeo je njegovo srce. Ne vidimo nikakav znak da je Bog učinio išta izravno kako bi ubrzao Šaulovu propast. Bio je prepušten posljedicama zlog srca i života vođenog strašću i sebičnošću, bez Božje pomoći i vodstva. Vrijeme je provodio loveći Davida, umjesto da je pobjeđivao svoje neprijatelje. Kraljevstvo mu je tako bilo zanemareno, narod nezadovoljan, mnogi su ga najbolji ljudi napustili i prešli Davidu te su zajedno bili protjerani u neprijateljsku zemlju. Njegova je vojska izgubila hrabrost, a uoči posljednje velike bitke bio je oslabljen i iscrpljen jer je noć proveo savjetujući se s vračarom, umjesto da se pripremao za bitku. Tako je na kraju jaderno skončao počinivši samoubojstvo. 'Jeli su

plodove svojega puta i nasitili se vlastitih zamisli.” (Izr. 1:31).

Naša se lekcija odnosi na posljednje dane Šaulova života. Filistejci su s vojskom prodrli u izraelsko kraljevstvo, a Šaul im je izašao ususret sa svojom vojskom kako bi se sukobili u bitci. Dvije su se vojske utaborile nedaleko od Nazareta. Lako možemo zamisliti duševnu potištenost koja je navela kralja Šaula da se noć prije bitke obrati vračari iz Endora. U svojoj je samovolji potpuno zanemario Gospodnju volju i ispunio se mržnjom prema Davidu, shvativši da je Gospodnja volja da upravo on na kraju sjedne na izraelsko prijestolje. Shvatio je, dakle, da se suprotstavljajući Davidu – koji mu nije učinio nikakvo zlo, već mu je zapravo bio jedan od najodanijih podanika – zapravo bori protiv samoga Boga. I sada, uoči bitke, nije ni čudo što se osjećao potišteno i obeshrabreno, jer kada je pokušao pitati Gospodina, nije dobio odgovor. Sjetio se endorske vračare i odlučio ju je upitati o ishodu sutrašnje bitke. I u ovome je znao da je njegov put u suprotnosti s božanskom voljom, jer je ranije i sam izdao upute za izvršenje Gospodnje zapovijedi iz Ponovljenog zakona 18:10, 12 i Izlaska 22:18. Njegov postupak u ovoj situaciji ilustrirao je onu crtu njegova karaktera koju Gospodin nije odobravao. Iako je znao da je komunikacija sa zlim duhovima preko medija Bogu mrska, ipak je krenuo tim pogrešnim putem. Slično tome, i neki od Božjih ljudi danas, unatoč uputama Svetog pisma da ne traže one koji zazivaju duhove, prisustvovali su spiritualističkim seansama „samo da vide kako to izgleda”. Takva sklonost zanemarivanju Gospodnjih uputa i takva samovolja doveli su Šaula u nevolju, a sasvim će sigurno donijeti probleme i onima koji je pokazuju danas. Bog nije zadovoljan onima koji su nemarni prema njegovim zapovijedima: pušta ih da idu svojim putem, kao što je dopustio i Šaulu; ali, koliko god se takav samovoljan put u tom trenutku činio mudrim, njegov će kraj sigurno biti katastrofalan kada je riječ o miru i zajedništvu s Gospodinom. Samo oni koji su potpuno predani Gospodinu i koji ljube Gospodnju volju više od svoje vlastite, mogu očekivati

ispunjenje obećanja: „Sve surađuje na dobro onima koji ljube Boga.”

Priča iz ove lekcije vrlo je jednostavna i zahtijeva tek kratak komentar. Šaul, tri njegova sina i cijela njegova tjelesna straža poginuli su u bitci u kojoj su Filistejci, čini se, posebno progonili kraljevsku pratnju. Šaul je počinio samoubojstvo kako ne bi živ pao u ruke neprijateljima koji bi ga mučili, što nije bilo rijetko u to doba. Filistejci su se, naravno, naslađivali njegovom nesrećom, a kao dokaz njihove pobjede, Šaulova je glava poslana kao trofej u njihove gradove. Bili su štovatelji božice Aštarte, pa je, kao spomen na pobjedu, Šaulov oklop obješen u jednom od njezinih hramova. Tijela Šaula i njegovih sinova pričvršćena su na vanjski zid grada Betšana kao znak posebne sramote. Međutim, ubrzo su ih preuzeli ljudi iz plemena Manašea koji su ih – vjerojatno kako bi spriječili daljnje oskvrnuće – spalili, a zatim pokopali pepeo i preostale kosti.

Naš ključni tekst vrijedan je pamćenja za sve nas. Njegova je pouka da nismo sposobni sami voditi i usmjeravati svoje korake te da nam je potreban božanski savjet. Ljudski bi sud bio nepouzdan čak i kad bi bio podržan apsolutnim znanjem. No, s obzirom na naš nedostatak i znanja i rasuđivanja, vrlo je očito da čovjeku mnogi putovi izgledaju ispravni, mudri, korisni i poželjni, a koji – kada ih se slijedi – vode u razočaranje i žalost te, u konačnici, u smrt – onu drugu smrt. Mudro i ispravno za sve nas jest shvatiti i priznati vlastitu nedostatnost i manjak mudrosti te tražiti vodstvo našega velikog Stvoritelja. Sretni su oni koji slijede biblijski savjet: „I spomeni se svoga Tvorca u danima svoje mladosti.” Što se ranije krene tim ispravnim putem, rezultati će biti bolji u svakom pogledu, a nama će biti lakše podložiti svoju volju Gospodnjoj; i lekcije, zadovoljstvo te mir koji dolaze kroz Gospodnje vodstvo bit će nam dragocijeniji. Potpuno predanje srca, života i svih naših interesa Gospodinu – kako bi se u svemu u nama izvršila njegova volja – ono je posvećenje koje je potrebno da bi svaki opravdani vjernik ušao u zajedništvo Kristova tijela, to jest Crkve.

